

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **nezl. V. V.**, zast. Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2018, č. j. OAM-45/LE-LE05-ZA18-PD1-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2019, č. j. 60 Az 11/2019 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2015 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť otci žalobkyně (A. S.) byla udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany tak, že podle § 53a odst. 4 zákona o azylu se doplňková ochrana neprodlužuje. Žalovaný poukázal na to, že otci žalobkyně nebyla prodloužena doplňková ochrana a zásadně se tedy změnila osobní situace žalobkyně, která vyloučila prodloužení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalovaný se dále zabýval tím, zda žalobkyně nesplňuje některou z podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Na základě skutečností uvedených žalobkyní dospěl k závěru, že ani v této souvislosti jí nelze prodloužit doplňkovou ochranu. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že žalobkyni byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany podle § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu pouze za účelem sloučení rodiny, neboť jejímu otci byla v době posuzování žádosti žalobkyně udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jelikož však otci žalobkyně nebyla doplňková ochrana prodloužena, přestal existovat také důvod, pro který byla žalobkyni původně doplňková

ochrana za účelem sloučení rodiny udělena. Krajský soud z úřední činnosti zjistil, že žaloba otce žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany byla soudem zamítnuta, čímž byly tímto soudem potvrzeny závěry učiněné žalovaným. Žalovaný zkoumal správně také možné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, podle krajského soudu si pro tento účel opatřil dostatek materiálů a z těchto materiálů při vydání rozhodnutí vycházel. Krajský soud neshledal žádné důvody, pro něž by nemohla žalobkyně odcestovat do Běloruska a rozvíjet svůj osobní a rodinný život nadále tam.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatelka namítla, že rozhodnutí žalovaného a krajského soudu jsou diskriminační, rozsudek krajského soudu zasahuje do jejích subjektivních práv a je v rozporu se zájmy na ochranu soukromého a rodinného života. Žalovaný ani krajský soud se podle názoru stěžovatelky nevypořádali s přiměřeností zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatelky dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 - 46). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka je nezletilá, které byla udělena mezinárodní ochrana za účelem sloučení rodiny, je toto pochybení o to závažnější.

[5] Podle stěžovatelky je rozhodnutí žalovaného a krajského soudu nepřezkoumatelné také proto, že ve svých rozhodnutích citují zprávy, které mají dokládat zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku, ale neuvádějí konkrétní skutečnosti, které mají z těchto zpráv vyplývat a v čem konkrétně spočívá zlepšení situace v Bělorusku. V tomto ohledu odkázala na zprávy a vyjádření České republiky k dodržování lidských práv v Bělorusku, které měly být dle jejího názoru zohledněny. Podotkla, že Bělorusko je stále vnímáno jako autoritářská země.

[6] Žalovaný se ztotožnil se závěry krajského soudu, odkázal na správní spis, žádost o prodloužení doplňkové ochrany, své rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Správní rozhodnutí i napadený rozsudek jsou podle jeho názoru v souladu s právními předpisy. V průběhu správního řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav a žádost stěžovatelky byla důkladně posouzena a nebyly zjištěny relevantní důvody pro prodloužení doplňkové ochrany. Námitky stěžovatelky proto považoval za nedůvodné.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 s. ř. s.)

[8] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal. Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatelky nespĺňuje podmínky přijatelnosti, resp. ani v dalším nepřesahuje její zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[11] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatelce byla udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť otcí stěžovatelky byla udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Následně však otcí stěžovatelky nebyla prodloužena doplňková ochrana, a proto rovněž stěžovatelka ztratila důvod pro prodloužení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že kasační stížnost ve věci neprodloužení doplňkové ochrany otce stěžovatelky byla odmítnuta pro nepřijatelnost (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Azs 436/2019 - 28).

[12] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že se žalovaný ani krajský soud dostatečně nevyřádali s přiměřeností zásahu rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany do jejího soukromého a rodinného života a důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K nepřezkoumatelnosti soudního a správního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS ad. Krajský soud a žalovaný postupovali v uvedených otázkách v souladu s touto judikaturou a dostatečně vysvětlili, jak uvážili o těchto otázkách.

[13] K soukromému a rodinnému životu stěžovatelky se krajský soud vyjádřil na straně 6 napadeného rozsudku. Konstatoval, že osobní situace stěžovatelky nezakládá důvod, pro který by nemohla odcestovat do Běloruska a tam rozvíjet svůj osobní a rodinný život. Jak bylo uvedeno již výše, krajskému soudu bylo z úřední činnosti známo, že otcí stěžovatelky a jejímu bratrovi taktéž nebyla prodloužena doplňková ochrana, a tudíž se vrátí do Běloruska nebo si upraví svůj pobytový status v České republice. Žalovaný k tomu na straně 3 a 4 svého rozhodnutí uvedl, že vzhledem k nízkému věku stěžovatelky lze očekávat, že začlenění do života v Bělorusku by pro ni neměl být problém, navíc ve své blízkosti bude mít svou rodinu, která jí se vším pomůže. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje. Ve stěžovatelčině případě se nejedná o zásah do soukromého a rodinného života, který by odůvodňoval udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Taková situace nastane pouze výjimečně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55).

[14] Stěžovatelka ve správním řízení nenamítala žádné jiné okolnosti, které by odůvodňovaly vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil pouze k tvrzení stěžovatelky, že nemá žádné doklady, a popsal, jakým způsobem může postupovat; vycházel přitom z informace Ministerstva zahraničních věcí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nic dalšího netvrdila, žalovaný nebyl povinen se zabývat dalšími otázkami. Krajský soud proto jen nad rámec posoudil i situaci v Bělorusku. V tomto ohledu je možno vycházet také z rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany otce stěžovatelky a následného rozhodnutí o kasační stížnosti, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*zdroje, ze kterých žalovaný vycházel, jsou relevantní, aktuální a důvěryhodné. Ačkoliv je Bělorusko dle citovaných zpráv považováno za autoritářský stát*

a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoliv občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (srov. např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, čj. 7 Azs 168/2019 - 33)“.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu